

Jocs malabars

written by Pere Grau i Rovira | 12 d'octubre de 2022

Ja fa temps que he perdut les ganes de voler trobar res de positiu en aquests jocs malabars amb els quals els partits al Parlament, conscientment o no, volen distreure el personal de les coses fonamentals. I després del meu forçat parèntesi em trobo que aquests jocs fins i tot els fan amb els ulls embenats per no haver de mirar la realitat cara a cara.

El Sr. Aragonès fa veure que treu el pit i fa a Madrid unes demandes com si encara volgués tenir crèdit com a independentista. I no passa ni un dia i ja li espatllen el gest. La portaveu del *gobierno*, Isabel Rodríguez, li diu sense embuts que no estan per “pretensions màximes” i que ells es dediquen “a les coses importants, a les coses del menjar”. I afegeix que el *gobierno* “es mou en el marc de la taula de diàleg on continua avançant cap a la normalització”. Encara ho volen més clar els nostres “dialogants”? O ja els hi va bé perquè amb els seus jocs malabars només volen tapar que el que interessa a uns és només l’hegemonia autonòmica, i a altres els sous que poden perdre, l’encastellament en utopies o senzillament el temor de la possible repressió.

No cal dir que si a Aragonès i els seus ja els hi va bé que els socis de govern facin també els seus jocs malabars, me’n vaig o no me’n vaig, em quedo o no em quedo. Mare de Déu de l’empenta! Quins polítics tenim! Ningú no s’atreveix a donar el monumental cop de puny que caldria damunt la taula. Ningú no posa difícil la governabilitat a Madrid, i ho fan tot fàcil pels altres sense cap contrapartida positiva. I així a l’estranger molts s’empassen la rondalla de la taula de diàleg que ho solucionarà tot.

S’imagina el lector com estaríem ara si Puigdemont i els seus companys d’exili s’haguessin quedat a casa nostra, tancats a Lledoners, i ningú hagués mantingut a fora el fanal que tant

treu de polleguera els espanyols del 155? L'onze de setembre i el primer d'octubre d'enguany no haurien estat com han estat sense aquesta àncora d'esperança en el llarg i difícil camí que Catalunya encara té davant. I l'horitzó seria d'un negre absolut i sense escletxes.

En l'article anterior parlava del meu somni, en el qual la projectada llista cívica jugava un paper fonamental. Suposo que els promotors ja deuen tenir pensat un nom per a la llista. Un dels possibles seria, per exemple, "Centre Octubrista Català", abreujat COC. I llavors podríem dir als espanyols: "Preparaos, que viene el COCo!".

Els polítics catalans que a mig i llarg terme vulguin sobreviure políticament haurien de donar suport (és igual si públic o darrere del teló però de manera efectiva) al Consell de la República. Perquè és l'única via (potser llarga i costosa, que en això Puigdemont ha estat ben clar en els darrers discursos) que traurà el nostre país de l'atzucac en el qual els "A por ellos" volen mantenir-nos pels segles dels segles.

Segurament no trigarem gaire a poder destriar el gra de la palla. I malauradament de palla n'hi ha molta. I de llana al clatell també.

Ja havia escrit i lliurat l'article fins aquí, quan arriba la nova de la sortida de Junts del govern. Això obre la porta a un ventall de possibilitats tant de negatives com de positives. Esperem que les positives s'obrin camí, però de vegades les simpaties o antipaties personals ho impedeixen. No m'ha agradat mai fer comentaris a cop calent. I així la meua opinió sobre les possibilitats positives que a parer meu s'obren, les deixo per un altre article.